

PAPLEÁNY

Papleány vagyok,
vagy papkisasszony.
Elvárások vannak
velem szemben:
soha nem lehet
piszkos a körmöm,
mindig tiszta meg frissen
vasalt ruhában kell járnom,
és mosolyognom kell
akkor is, ha a fogam fáj,
vagy éppen valahol belül
a megfoghatatlan lelkem.
Szépen és illendően kell
viselkednem a felnőttekkel,
csúnya szavakat, kifejezéseket
soha nem használhatok,
még gondolatban sem.
Nem szabad irigykednem
a nálam szebb és a tanulásban
sikeresebb lányokra.
Nem kíváncsiskodhatom,
nem lehetek kotnyeles,
csak szerény és visszahúzódó,
aki a saját csöndjébe kapaszkodik,
amikor hangos vagy éppen
harsány társaságba kerül.

Papleány vagyok,
vagy papkisasszony:
azaz a folyton szorongók
családjába tartozom,
mert attól félek,
hogyan az apámat

egyszer elviszik a halottak,
akiket az évek során eltemetett,
vagy valakik, akik szerint
ő osztályellenség.
Hányadikosoké?
Vagy az anyámat
viszi el valami
órálkodó betegség,
vagy engem visznek el,
mert nem felelek meg
az elvárásoknak.

Papleány vagyok,
vagyis papkisasszony,
Istent szeretném
felkeresni vagy megkeresni,
hogyan elbújhatok a háta mögé...
A vágyam, csak ennyi.

ÁLOM

Álmomban otthon jártam,
de van-e otthonom?
Ülünk anyámmal
egymással szemben,
türkizkék váza az asztalon,
benne mezei csokor:
margaréta, nefelejcs...
a nyári délután árnya,
s lenge kis szellő meglegyez.
Nem szólunk egymáshoz,
csak elmerülünk a közös
nagy, puha csendben,
apám belép az ajtón,
látja, hogy minden rendben,

vizet enged a csapból
egy öblös, nagy pohárba,
szomját oltja jóízűen,
majd átmegy az irodába.
A bátyáim a tornácon
sakkoznak... még békesség van,
Botond így szól öccséhez:
„Úgy verlek, mint saját fiamat.”
Öcsiben mozdul az önérzet,
a sakktáblát felborítja,
s mérgében majd kipukkad.
Sokáig ez sem tart, elül a harag.
Aztán az est is leszáll,
szárnya terül a kertre,
mi meg tovatűnünk
egyszerre vagy tán rendre...
Nem más ez, mint az
elmúlás örökkévalósága,
könnyűség támad,
s ellebeg lelkünk parókiája...

TÖRÉS

Egészek voltunk s szépek
mint porcelánedények
hasíték rés és repedés
kezdődik az elengedés

Csillanó üvegszilánkok
bíborvörös csönd szivárog
tükörcserepek éj-porondon
forogj forogj idő-korongom

Bechapódik egy ablak
a létbe vetve hagylak

kivágódik egy ajtó
gyönyörű lélek-szaltó

Uram ragassz össze
a kötőanyag nálad
szérűdön asztagokban
a sok lejárt alázat

PRÓBABABA

Miért és meddig?
Bánattól jókedvig,
mélységből sekélybe,
bénultságból kéjbe,
nappalokból éjbe,
rendből zűrzavarba,
csöndből vad ricsajba,
kintről egyre beljebb,
fentről egyre lejjebb,
foghíjas már a létra...
kemény kanapéra
zuhanunk egyesével,
mit kezdünk, mondd,
az önbecsüléssel?
Mit kezdünk a közönnyel?
Csak menj, és ne köszönj el,
csak menj, és ne nézz hátra,
a lélek nyitja zárva.

Állok pőrén a hitben,
öltöztet, vetkőztet Isten,
játszik hát, önfeledten,
próbababája lettem.